

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců: JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **N. T. H., nar. X., státní příslušnost X.**, neznámého pobytu, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem v Brně, Příkop 8, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, se sídlem Praha 1, Loretánské nám. 5, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

T a k t o:

- I. Žalovanému Ministerstvu zahraničních věcí se zakazuje, aby pokračovalo v porušování práva žalobkyně na osobní podání její žádosti o zaměstnaneckou kartu bez registrace v tzv. systému VISAPOINT na Zastupitelském úřadu ČR v Hanoji kdykoliv v úředních hodinách Zastupitelského úřadu pro veřejnost.**
- II. Žalovanému se přikazuje, aby umožnil žalobkyni osobně podat žádost o zaměstnaneckou kartu bez registrace v tzv. systému VISAPOINT kdykoliv v úředních hodinách Zastupitelského úřadu ČR v Hanoji pro veřejnost.**
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 14.342 Kč k rukám zástupce Mgr. Marka Sedláka, advokáta, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se včas podanou žalobou dne 16. 12. 2015 domáhala u Městského soudu v Praze ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu, a uváděla, že ve středu dne 16. 9. 2015 na velvyslanectví České republiky v Hanoji, (dále jen „ZÚ Hanoj“), společně se svým zástupcem chtěla podat v odpoledních hodinách žádost o zaměstnaneckou kartu bez registrace v systému VISAPOINT. Uváděla, že podle výtisku úředních hodin je každou středu od 14:00

do 15:00 hodin otevřeno ZÚ Hanoj pro matriční, legalizační agendu, agendu cestovních dokladů a další konzulární služby, a že považovala zaměstnaneckou kartu za „další konzulární agendu“.

Nicméně vedoucí konzulárního oddělení ZÚ Hanoj paní O. Ch. měla sdělit, že ve středu odpoledne nelze podat žádost o zaměstnaneckou kartu, a že tuto žádost lze podat pouze v pondělí na základě registrace v systému VISAPPOINT. Rovněž informovala o možnosti podat stížnost, a to z ulice skrze okénko recepce. Žalobkyně poté téhož dne takto podala stížnost na jednání vedoucí konzulárního oddělení a přiložila žádost o zaměstnaneckou kartu. Po převzetí stížnosti a žádosti vrátila pracovnice recepce žalobkyni její cestovní doklad.

Žalobkyně se dovolávala rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. dubna 2015, č. j. 7 Azs 282/2014 – 48, z něhož vyplývá: „Pokud jde o stěžovatelem namítanou nezbytnou registraci v systému VISAPPOINT, tato není podle Nejvyššího správního soudu podmínkou pro zahájení příslušného správního řízení. Tento systém funguje na principu elektronických úředních hodin a plní pouze funkci organizační. Registrace v tomto systému tudíž není zákonnou podmínkou pro zahájení řízení. Nelze se proto ztotožnit s názorem stěžovatele, že účastnice řízení obešla zákon tím, že bez registrace v systému VISAPPOINT podala na zastupitelském úřadu žádost prostřednictvím své zákonné zástupkyně, protože tato v tomto systému registrovaná byla. Ostatně s ohledem nezletilost účastnice řízení, tato ani jinak, než prostřednictvím svého zákonného zástupce žádost podat nemohla. Nejvyšší správní soud nemá důvod se za dané situace vyjadřovat otázce, zda podání žádosti s vlastní registrací v systému VISAPPOINT je či není fakticky možné, a ani k tvrzené nečinnosti zákonné zástupkyně účastnice řízení, která se o registraci účastnice řízení později nepokusila.“

V petitu žalobkyně navrhovala, aby soud žalovanému zakázal, aby pokračoval v porušování práva žalobkyně na osobní podání její žádosti o zaměstnaneckou kartu bez registrace v systému VISAPPOINT na ZÚ Hanoj, kdykoliv v úředních hodinách ZÚ pro veřejnost. Dále, aby soud žalovaným přikázal, aby umožnil žalobkyni osobně podat žádost o zaměstnaneckou kartu bez registrace v systému VISAPPOINT, kdykoliv v úředních hodinách ZÚ Hanoj pro veřejnost.

Žalované Ministerstvo zahraničních věcí ve svém vyjádření ze dne ze dne 9. 3. 2016 mj. uvedlo, že předchozí registrace v systému VISAPPOINT za účelem získání termínu k osobnímu podání žádosti o pobytové oprávnění na příslušném ZÚ je v souladu s § 170 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále „zákon o pobytu cizinců“), je povinná a nejedná se o alternativu danou žadatelům na zvážení ke splnění či nesplnění, jak v podané žalobě implicitně navrhuje žalobkyně. Dále potom, že řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty nemohlo být zahájeno rovněž z toho důvodu, že žalobkyně se domáhala přijetí žádosti osobou, která není úřední osobou oprávněnou k provedení takového úkonu ve smyslu § 15 odst. 2 správního řádu. Žalovaný navrhnul žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 24. 5. 2016, při němž účastníci řízení setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze rozhodoval podle ustanovení § 87 odst. 1 soudního řádu správního na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalované Ministerstvo zahraničních věcí k výzvě soudu ze dne 11. 2. 2016 nepřeložilo soudu úplný spisový materiál v uvedené právní věci, a to ani po urgenci ze dne 13. 5. 2016.

Při jednání dne 24. 5. 2016 zástupce žalobkyně předložil soudu dopis ZÚ Hanoj ze dne 12. 11. 2015, č. j. 1454/2015-HANOI-VII, adresovaný zástupci žalobkyně, v němž se mj. uvádí, že stížnost žalobkyně ze dne 16. 9. 2015 nebyla shledána důvodnou a zasílají se zpět originály příloh, které byly ke stížnosti přiloženy.

Dále zástupce žalobkyně předložil soudu fotokopii úvodní strany vyplněného tiskopisu žádosti žalobkyně o zaměstnaneckou kartu, opatřeno nečitelnými ručně psanými poznámkami a razítkem O. Ch.

Dne 19. 5. 2016 zástupce žalobkyně předložil soudu mj. dopis ZÚ Hanoj ze dne 9. 10. 2015, č. j. 1412/2015-HANOI, adresovaný zástupci žalobkyně, v němž se ve věci „L. N. M. Ch. – stanovení termínu podání žádosti o trvalý pobyt podle § 170 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb.“ přímo v první větě uvádí: „K vaší žádosti o stanovení termínu podání žádosti o trvalý pobyt podle § 170 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. sdělujeme, že dané ustanovení se týká pouze žádostí o dlouhodobá víza.“

Podle § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění platném do 17. 12. 2015, zaměstnaneckou kartou se rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo na pracovní pozici, ke které byl udělen souhlas ministerstva podle odstavce 7. Cizince, u kterého je podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno povolení k zaměstnání nebo který je uveden v § 98 zákona o zaměstnanosti, opravňuje zaměstnanecká karta k pobytu na území za účelem zaměstnání.

Podle § 42g odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců žádost o vydání zaměstnanecké karty se podává na zastupitelském úřadu. V průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu vydané za jiným účelem může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu.

Podle § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně. Zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti podle věty první upustit.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. prosince 2014, č. j. 6 Azs 242/2014 – 41, k dosažení cíle správního řízení nemusí vést toliko jedna jediná procesní cesta a významnou hodnotou, resp. principem dobré správy, promítajícím se též do správně

soudního přezkumu, je zásada předvídatelnosti, jež velí setrvat na již „vyjudikovaných“ řešeních, jimž se veřejná správa i její adresáti přizpůsobili. Proto je zpravidla třeba před aktivací rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (§ 17 soudního řádu správního) upřednostnit procesní řešení [zde zastavení řízení pro zjevnou bezpředmětnost žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu z roku 2004], jež bylo v minulosti rozsudkem Nejvyššího správního soudu aprobováno, byť dané procesní řešení není nesporné, nejvhodnější, resp. jediné možné, a to zejména je-li s ním spojena výhoda v podobě možnosti přímého soudního přezkumu a ochrany veřejného subjektivního práva žadatele o povolení k dlouhodobému pobytu, jehož žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání zastupitelský úřad nevyhověl [§ 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců].

Podle § 170 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost o udělení dlouhodobého víza, s výjimkou diplomatického víza nebo zvláštního víza, a žádost o prodloužení doby platnosti víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území je cizinec povinen podat osobně. Zastupitelský úřad nebo ministerstvo může v odůvodněných případech od povinnosti podle předchozí věty upustit.

Podle § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců zastupitelský úřad může stanovit povinnost předem si sjednat termín podání žádosti. Zastupitelský úřad umožní cizinci podání žádosti nejpozději do 30 dnů ode dne, kdy cizinec o stanovení termínu podání žádosti požádal.)

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. května 2011, č. j. 9 Aps 6/2010 – 106, je-li žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů spojena s jednoznačným požadavkem na upuštění od jejího osobního podání, je dojitím takové žádosti zastupitelskému úřadu zahájeno řízení o udělení daného víza. Pokud zastupitelský úřad od osobního podání žádosti o udělení víza neupustí, vydá rozhodnutí o zastavení řízení, které podléhá samostatnému přezkumu ve správním soudnictví podle § 64 odst. 1 soudního řádu správního.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. března 2011, č. j. 8 As 1/2011 – 69, povinnost žadatele o vízum podat žádost o vízum k pobytu nad devadesát dnů osobně na zastupitelském úřadu (§ 53 odst. 1 a § 170 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) vylučuje možnou aplikaci § 12 správního řádu z roku 2004.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. září 2009, č. j. 9 As 95/2008-45, zamítnutí vstupu na území České republiky v podobě rozhodnutí o neudělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem zaměstnání představuje výkon diskreční moci státu, a pokud v daném případě není cizinci garantovaná soudní ochrana, nelze to považovat za rozporné s čl. 36 odst. 2 Listiny. Cizinci ústavně zaručené právo vstupu a pobytu na území České republiky nesvědčí, a proto samotné neudělení víza nemůže bez dalšího porušit jeho právo na rodinný život.

Městský soud v Praze v inkriminované věci vycházel z citované ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu.

Městský soud v Praze v rozsahu tvrzení obsažených v podané žalobě a při jednání dne 24. 5. 2016 přihlédl k tomu, že zákon o pobytu cizinců vyžaduje, aby žádost o udělení dlouhodobého víza byla podána u příslušného orgánu, tj. zastupitelského úřadu České

republiky v cizině osobně. Současně v ustanovení § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (*Zastupitelský úřad může stanovit povinnost předem si sjednat termín podání žádosti. Zastupitelský úřad umožní cizinci podání žádosti nejpozději do 30 dnů ode dne, kdy cizinec o stanovení termínu podání žádosti požádal.*) je zastupitelskému úřadu svěřena možnost stanovit takovým žadatelům povinnost předem si sjednat termín podání žádosti. V aktuální době tedy taková povinnost stanovena byla, a to prostřednictvím registračního systému VISAPPOINT. Samotná existence a fungování systému VISAPPOINT podle názoru soudu není tedy v rozporu se zákonem, naopak zmocnění k tomu takovýto systém používat, zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví.

Z citovaného právního předpisu jednoznačně vyplývá, že samotné vyžadování povinnosti předběžného sjednání si termínu pro podání žádosti v systému VISAPPOINT zákonu neodporuje, naopak bylo upraveno v jeho mezích.

Současně vzhledem k ustanovení § 42g zákona o pobytu cizinců (*podle § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců zaměstnaneckou kartou se rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána*) zastával tento soud dosud názor, že i žádost o tzv. zaměstnaneckou kartu, je třeba podřadit pod režim § 170 zákona o pobytu cizinců, neboť zaměstnaneckou kartou se rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo ke které byl udělen souhlas ministerstva.

Ustanovení § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců *expressis verbis* označuje zaměstnaneckou kartou jako povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než tři měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici. Podle výkladu Ministerstva zahraničních věcí obsaženého v jeho vyjádření ze dne 26. 2. 2016 na podání takovéto žádosti potom dopadá režim stanovený v ustanovení § 170, jak odstavec 1, tak i odstavec 2 zákona o pobytu cizinců.

Městský soud v Praze se v tomto ohledu přiklonil k názoru Ministerstva zahraničních věcí, že ustanovení § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se vztahuje obecně na úplně všechny typy žádosti. Je nesporné, že podle § 169 odst. 14, resp. 16 zákona o pobytu cizinců, žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně, a že zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti podle věty první upustit. Podle § 170 odst. 2 téhož zákona zastupitelský úřad může stanovit povinnost předem si sjednat termín podání žádosti.

Nicméně v zástupcem žalobkyně soudu dne 19. 5. 2016 předloženém dopisu ZÚ Hanoj ze dne 9. 10. 2015, č. j. 1412/2015-HANOI, *expressis verbis* vedoucí konzulárního oddělení informuje „*K vaší žádosti o stanovení termínu podání žádosti o trvalý pobyt podle § 170 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. sdělujeme, že dané ustanovení se týká pouze žádostí o dlouhodobá víza.*“

Tato informace poskytovaná potenciálním klientům ve Vietnamu tedy výslovně popírá vyjádření Ministerstva zahraničních věcí, a proto soud musel přehodnotit své dosavadní závěry.

Žalobkyně namítala, že ustanovení § 170 zákona o pobytu cizinců se týká výlučně žádostí o dlouhodobá víza s výjimkou diplomatického víza, žádosti o prodloužení platnosti víza k pobytu na 90 dnů apod., tedy vízových žádostí, které mají samostatný režim a nevztahuje se na ně část druhá a třetí správního řádu. Odkazovala v této souvislosti na důvodovou zprávu k zákonu o pobytu cizinců, v níž zákonodárce toto rozčlenění měl jasné uvést. Ze skutečnosti, že do ustanovení § 169 odst. 1 zákona o pobytu cizinců týkajícího se délky řízení o jednotlivých typech žádostí o pobyt, bylo pod písm. h) zařazeno i řízení o vydání zaměstnanecké karty, vyvozovala, že se na zaměstnaneckou kartu nemůže vztahovat ustanovení § 170 téhož zákona, v jehož odstavcích 3 až 8 jsou stanoveny lhůty pro vyřízení žádostí o dlouhodobá víza. Městský soud v Praze právě s ohledem na dopisu ZÚ Hanoj ze dne 9. 10. 2015, č. j. 1412/2015-HANOI, musel důvodnosti této žalobní námitky přisvědčit, neboť v citovaném dopise je prezentován stejný závěr.

Předmětem sporu mezi účastníky řízení je to, zda skutečnost, že žalovaný se žádným způsobem nezabýval žádostí žalobkyně o zaměstnaneckou kartu, kterou podala jako přílohu ke své stížnosti na ZÚ Hanoj, je nebo není nezákonným zásahem, nebyla-li žádost o zaměstnaneckou kartu podána prostřednictvím registrace v systému VISAPPOINT.

Pokud jde o samotný systém VISAPPOINT, Městský soud v Praze vyjádřil již názor, že systém VISAPPOINT není nelegální či nelegitimní, není to ze strany žalovaného Ministerstva zahraničních věcí žádná svévole. Zákonným podkladem pro provozování takovéto registrace je citované ustanovení § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Pokud systém VISAPPOINT tak, jak je reálně provozován, respektuje meze tohoto zákonného zmocnění, potom pro posouzení zákonnosti nebo nezákonnosti není podstatné, jakým právním postupem byl tento systém vytvořen a jak je provozován. Podstatné je, zda je provozován v mezích zákonného zmocnění daného § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Soud proto v tomto směru uplatněné žalobní námitky nepovažuje za důvodné.

Nicméně Městský soud v Praze na základě předložených podkladů dospěl k závěru, že systém VISAPPOINT na předmětnou žádost o zaměstnaneckou kartu, nelze použít. Vychází tak z ustanovení § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož se zaměstnaneckou kartou rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než tři měsíce a k výkonu zaměstnání na určité pracovní pozici. Jedná se tedy o povolení k dlouhodobému pobytu.

Režim podávání žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu upravuje ustanovení § 169 zákona o pobytu cizinců, nikoliv ustanovení § 170 téhož zákona, které se výslovně týká žádostí o udělení dlouhodobého víza. S ohledem na tuto skutečnost potom ovšem nelze bez dalšího uzavřít, že by systém VISAPPOINT, pokud je provozován v rozsahu a rozměru ustanovení § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, by se měl vztahovat i na žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, včetně žádosti o vydání zaměstnanecké karty.

Koneckonců veřejný ochránce práv JUDr. Pavel Varvařovský ve svém publikovaném dopise adresovaném Karlu Schwarzenbergovi, 1. místopředsedovi vlády a ministru zahraničních věcí, ze dne 17. srpna 2011, sp. zn.: 2273/2011/VOP/PP, vyjádřil, že požadavek, aby žadatelé o dlouhodobý a trvalý pobyt podávali žádosti výlučně cestou VISAPPOINT, nemá oporu v zákoně. Ustanovení § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se vztahuje pouze na

žádosti o dlouhodobá víza, nikoli na dlouhodobé/trvalé pobyty. Zcela jednoznačně to dokazuje nejen systematický výklad zákona, ale i důvodová zpráva k novele č. 427/2010 Sb., která uvedené ustanovení zakotvila.

Městský soud v Praze po zvážení věci dospěl k závěru, že postup zvolený žalovaným Ministerstvem zahraničních věcí vůči žalobkyni byl nezákonným zásahem. Soud musel zkoumat, zda žalobkyni bylo po právu odepřeno přijetí její žádosti ZÚ Hanoj. Zvažoval i otázku, zda je dostatečně prokázáno, že žalobkyně skutečně osobně svou žádost o zaměstnaneckou kartu na ZÚ Hanoj podala, ať již tak učinila na jakémkoliv místě, na vrátnici, na recepci, nebo kdekoliv jinde. Soud má však za to, že tuto záležitost není třeba v inkriminované věci řešit, neboť otázka toho osobní podání žádosti by byla relevantní podle názoru soudu v případě žaloby proti nečinnosti. V případě namítané nečinnosti by soud musel zkoumat, zda tedy se skutečně žádost dostala do dispozice ZÚ Hanoj z ruky cizinky, která skutečně žádá, nebo zda ji tam předložil někdo jiný.

Nicméně v této věci jde o to, zda vůbec žalobkyni bylo umožněno žádost podat. O tom, že jí takové podání nebylo umožněno, svědčí podle názoru soudu dostatečně obsah vyřízení její stížnosti, tj. dopis ZÚ Hanoj ze dne 12. 11. 2015, č. j. 1454/2015-HANOI-VII, v němž se mj. uvádí, že „*Pobyťová žádost nebyla ze strany pracovníků velvyslanectví přijata do dalšího řízení, jelikož nebyla řádně podána v úředních hodinách vyhrazených pro podání žádostí a navíc nebyla ani podána na konzulárním úseku.*“ Navíc dopis obsahuje upozornění na nutnost registrovat se pro podání žádosti v systému VISAPPOINT. Z uvedených důvodů soud nemá pochybnosti o tom, že nebylo žalobkyni umožněno žádost o zaměstnaneckou kartu podat, ať již technicky na jakémkoliv místě, kde by mohli pracovníci ZÚ Hanoj její písemné podání přijmout. Podat žádost jí nebylo umožněno právě s odkazem, že nebyla registrována v systému VISAPPOINT.

Soud následně zkoumal, zda v inkriminované věci postupoval žalovaný správně, jestliže žalobkyni neumožnil podat žádost o zaměstnaneckou kartu proto, že nebyla registrována v systému VISAPPOINT, a dospěl k závěru, že v této věci žalovaný nepostupoval v souladu se zákonem. Žalobkyně totiž žádala o vydání zaměstnanecké karty, což je podle § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, spjata s výkonem pracovní činnosti, přičemž ze systematiky ustanovení § 169 a 170 zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že povinnost registrovat se v systému VISAPPOINT se týká jenom žádostí o dlouhodobá víza, nikoliv tedy žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu. O tom, že mezi těmito dvěma pojmy je nutno rozlišovat, svědčí nejenom systematický výklad ustanovení § 169, resp. § 170 zákona o pobytu cizinců, nýbrž i Důvodová zpráva k zákonu č. 427/2010 Sb., kterým byl novelizován zákon č. 326/1999 Sb., a která ustanovení § 170 odst. 2 zakotvila. V důvodové zprávě se mj. uvádí, že tato úprava byla inspirována čl. 9 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 kodexu Společenství o vízech (vízový kodex). Zmiňované ustanovení čl. 9 Praktické postupy pro podávání žádostí stanoví v odstavci 2, že *žadatel může být požádán, aby si k podání žádosti sjednal schůzku. Schůzka se zpravidla uskuteční do dvou týdnů od data, kdy o tuto schůzku bylo požádáno.*

Z ustanovení zákona o pobytu cizinců jednoznačně vyplývá, kdy policie neumožní vstup cizinci na území, tj. pokud nemá vízum, má-li vízovou povinnost, anebo nemá-li povolení k pobytu. Zákon o pobytu cizinců rozlišuje tedy tyto dva pobytové tituly, resp. instituty. Nicméně identický závěr lze učinit i z písemností předložených ze strany žalobkyně, tj. vyjádření ZÚ Hanoj ze dne 9. 10. 2015, č. j. 1412/2015-HANOI, které se sice týká třetí

osoby, nicméně za relevantní je v něm zapotřebí považovat sdělení, že v žádosti ustanovení termínu podání žádosti o trvalý pobyt podle § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců sdělujeme, že dané ustanovení se týká pouze žádostí o dlouhodobá víza. Tedy i samo velvyslanectví České republiky, že postup podle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tj. registrace v systému VISAPPOINT, se týká pouze žádostí o dlouhodobá víza.

V takové situaci ovšem žalobkyně nebyla, jelikož ta nežádala o dlouhodobé vízum, nýbrž o zaměstnaneckou kartu, tj. o povolení k dlouhodobému pobytu, a proto jí nelze klást k tíži skutečnost, že nepostupovala prostřednictvím registrace v systému VISAPPOINT. Bylo-li žalobkyni znemožněno žádost o zaměstnaneckou kartu podat s odkazem, že není registrována v systému VISAPPOINT, jedná se ze strany žalovaného o nezákonný zásah. Jelikož žalobkyně se domáhala ochrany před nezákonným zásahem, Městský soud v Praze rozhodl tak, že zakázal žalovanému, aby v porušování práva žalobkyně podat žádost v běžných úředních hodinách a přikázal, aby žalovaný umožnil takové její podání.

Pokud žalobkyně argumentovala závěry, které koncipoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 7 Azs 282/2014 – 48, je třeba poznamenat, že v této věci Nejvyšší správní soud rozhodoval o žalobě na ochranu před nečinností správního orgánu a konstatoval mj., že systém VISAPPOINT plní pouze funkci organizační a registrace v tomto systému tudíž není zákonnou podmínkou pro zahájení řízení. O takovou záležitost však v inkriminované věci nešlo. Citovaný závěr Nejvyššího správního soudu ovšem nic nemění na skutečnosti, že systém VISAPPOINT byl zřízen na základě zákonného zmocnění a v jeho mezích, což pro posouzení možné odpovědnosti za nezákonný zásah je podle názoru soudu zcela podstatné a zcela dostačující.

Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů postupoval podle § 87 odst. 2 soudního řádu správního a podané žalobě vyhověl. Žalovanému zakázal pokračovat v porušování práva žalobkyně na osobní podání její žádosti o zaměstnaneckou kartu bez registrace v systému VISAPPOINT na ZÚ Hanoj, kdykoliv v úředních hodinách ZÚ pro veřejnost, jakož i umožnit jí osobně podat žádost o zaměstnaneckou kartu bez registrace v systému VISAPPOINT kdykoliv v úředních hodinách ZÚ Hanoj pro veřejnost.

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 2.000 Kč činily náklady na uhrazení soudního poplatku z žaloby, dále náklady právního zastoupení za tři úkony právní pomoci podle § 9 odst. 3 a 3.100 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení, sepis žaloby, účast při jednání, dále 3x režijní paušál podle § 13 odst. 3 a 300 Kč, tedy celkem 14.342 Kč, včetně DPH ve výši 21%.

Obiter dictum Městský soud v Praze poukazuje na skutečnost, že podle ustanovení § 170 odst. 2 věta první zákona o pobytu cizinců *zastupitelský úřad může stanovit povinnost předem si sjednat termín podání žádosti*. Zákon tedy předpokládá, že vnitřním předpisem bude stanovena taková povinnost jako je registrace v systému VISAPPOINT. Dva telegramy in claris, které zástupci Ministerstva zahraničních věcí soudu předložili při jednání dne 24. 5. 2016 ve věci sp. zn. 8 A 219/2015 nelze považovat za naplnění zákonného předpokladu

stanovení této povinnosti. Vysoká potřeba takovéto podzákoné normy je zcela zjevná s odlišného výkladu ZÚ Hanoj a ústředí, která vedla zdejší soud ke změněnému názoru.

P o u č e n í:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. května 2016

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková